

3 Fiets

CvB op fiets naar walking dinner studentenverenigingen

10-11 Inspiratie

Hoogleraar MERLN naar jungle voor nieuwe ideeën

7 PAS 2017

Festival 8 and 9 September: With 58 lectures, 10 the atre and dance shows, 30 music performances - but also a proper shooting gallery, exhibitions and locations to eat and drink - the university will show everyone that they are back in town after summer!

observant | 36

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 37 | 22 juni 2017

This is the last Observant of this academic year

The special Observant for freshmen will be published on Monday 28 August. The regular edition will be published on Thursday 31 August

nl

UM op het matje geroepen door student

De Universiteit Maastricht heeft niet binnen de voorgeschreven termijn van de Wet bescherming persoonsgegevens gereageerd op een verzoek van FHML-student Patrick Pilipiec. Betaling van een dwangsom is de volgende stap. Pilipiec maakte bezwaar tegen het verstrekken van zijn persoonsgegevens aan externe partijen als Flycatcher en Studiekeuze 123. Met een beroep op de Wet bescherming persoonsgegevens wil de student achterhalen welke persoonsgegevens worden gedeeld met welke organisaties. Die

worden bovendien verzocht alle data van Pilipiec te schrappen. De UM had binnen vier weken op het inzageverzoek moeten reageren, met afgelopen dinsdag als deadline. Over twee weken gaat de dwangsom in, oplopend tot 1260 euro, zegt Pilipiec. "Daarna kan een rechter de UM dwingen om te reageren. Het lijkt alsof de universiteit niet weet wat ze met mijn verzoek aan moet. Of ze trekken zich er niets van aan. Kan ook."

MT

Voortaan twee professoren in college van bestuur

Niet alleen de rector magnificus, ook de voorzitter van het college van bestuur zou voortaan een hoogleraar moeten zijn. Een commissie van de universiteitsraad reageerde positief op een voorstel van het college met die strekking. Was deze regel eerder aan de UM ingevoerd, dan had geen enkele voorzitter benoemd kunnen worden, behalve de huidige.

worden. Van alle eerdere voorzitters had alleen Karl Ditrach een puur academische carrière achter de rug, maar hoogleraar was hij niet. Zijn opvolger, Jo Ritzen zei de wetenschap vaarwel toen hij minister werd en daarna directeur bij de Wereldbank. Ook hij was dus geen hoogleraar op het moment dat hij UM-voorzitter werd. De allereerste voorzitter, Sjeng Tans, was politicus, de tweede, Rob van den Biggelaar was uitgever, de derde, Loek Vredevoogd, hoge ambtenaar op het ministerie van Onderwijs. Op de keper beschouwd zou alleen Martin Paul zelf in aanmerking zijn gekomen, had deze regel al eerder gegolden.

Aanleiding tot de suggestie van de collegevoorzitter was de wijziging van het Bestuurs- en Beheersreglement UM. Dat diende hoe dan ook aangepast te worden aan nieuwe hogeroponderwijswetgeving, waarna besloten is ook andere veranderingen door te voeren. Zo is nu definitief geregeld dat de rector van buiten de UM mag komen. Verder wordt de invloed van de U-raad op de benoeming van leden van het college van bestuur groter. Voortaan kent elke benoemingsadviescommissie een personeelslid en een student uit of namens de raad. Ook is het streven expliciet gericht op (meer) vrouwen in het college: Bij de benoeming wordt zoveel mogelijk rekening gehouden met een evenwichtige verdeling van de zetels over mannen en vrouwen, luidt de betreffende bepaling. Hoe dat evenwicht precies bereikt moet worden is niet geheel duidelijk. Het college kent drie leden.

Wammes Bos

"Waarom", zei bestuursvoorzitter Martin Paul, "zouden we aan de voorzitter van het college van bestuur niet ook de eis verbinden dat die hoogleraar is, en op die manier het academische karakter van het bestuur versterken?" Daarmee, vervolgde hij, zou in de toekomst uitgesloten worden dat uitgerangeerde politici of managers uit het bedrijfsleven het tot collegevoorzitter kunnen schoppen. "De universiteit is geen autofabriek, geen koekjesfabriek; wij doen aan onderzoek en aan kennisoverdracht, dat is iets anders."

Paul, zelf professor, verwees naar Duitsland, Oostenrijk en de Scandinavische landen, waar dit systeem al geldt.

Vanuit de strategiecommissie van de U-raad reageerde prof. Raymond Luja positief; de voltallige U-raad zal dit waarschijnlijk volgende week bekrachtigen. Daarna wordt de zaak voorgelegd aan de raad van toezicht.

Het gaat dus uitsluitend om hoogleraren die al als zodanig werkzaam zijn, hier of elders, en in Angelsaksische termen full professor zijn.

Overigens betekent invoering van dit principe een forse breuk met het verleden. Geen enkele eerdere collegevoorzitter had benoemd kunnen

Have a nice holiday, travel light! Photo: Flickr

eng

How to abolish a numerus fixus

The numerus fixus for the study programme of Economics and Business Economics has never been reached. So, let's get rid of it, says the SBE Faculty Board. The students think this a bad idea. The restriction works as a mark of quality and that scares off unmotivated students. In the Faculty Council meeting, the students unanimously voted the proposal down. In the meantime, it has become clear that the Faculty Council has no say in the matter, and maybe the University Council doesn't either.

The numerus fixus for Economics and Business Economics (EBE) was introduced in 2010 to prevent students who hadn't been admitted to the popular programme of International Business (which also has a restriction), all turning to EBE. However, this never happened; the upper limit of 450 students has never been reached.

It was a "phantom fixus," says dean Philip Vergauwen. The programme has acquired an unintended elitist character and what is more, students must enrol before 15 January. "That is crazy for many foreign students; it means that you can forget about certain groups, such as the Belgians, because they are used to looking at potential study programmes in spring. The Germans will come anyway, although one doesn't get a reflection of the various social environments, but mainly students from well-to-do circles. We want to be a school that focuses on quality, that is open to as many highly motivated students as possible. Not an elite school."

It surprised Vergauwen how fiercely the faculty's own students reacted in the Faculty Council to the proposal for the abolishing of the numerus

To be continued on page 5

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

“Ik werk al 27 jaar voor de Inkom, het is mijn kindje geworden”

Naam: Ton Derks (Heerlen, 1961) * **In het dagelijks leven:**

veiligheidsmanager Inkom (extern ingehuurd), eigenaar technical & production Advancing voor theater, shows, concerten en evenementen

* **Burgerlijke staat:** getrouwd met Katarzyna, dochter (14) * **Woont** in Maastricht

Foto: Loraine Bodewes

De Inkom van... vergeet ik nooit meer. Ik werk al 27 jaar voor de Inkom en iedere keer is het weer feest, ik doe het werk echt met veel plezier, het is mijn kindje geworden. In 1990 werd ik door een lid van KoKo gevraagd om te helpen met de techniek. De jaren daarop werd ik steeds weer gevraagd. Er kwam veiligheid bij. In 2005 ben ik me daarop gaan focussen en met de techniek gestopt. Ik word ouder, haha. Het is een heel groot evenement en de techniek is complexer geworden. Dat was vroeger wel anders. Ik weet nog dat de eerste eindfeesten in de Dominicanerkerk werden gehouden. In 1992 was er voor het eerst een tentfeest op de plek waar nu de Maastricht Music Hall staat. Met hulp van tien man van iedere vereniging bouwden we de tent op, haringen in de grond. De PTT stond op scherp: er liepen daar namelijk telefoonkabels naar Maastricht-West. Ja, ieder jaar blijft je wel iets bij. Aan het jaar 1998 heb ik geen fijn gevoel overgehouden. De logistiek manager van de Werkgroep Inkom werd niet meer geaccepteerd door de anderen. Zij had niet gefaald, het was een kwestie van jaloezie en afgunst. Vreselijk.

Doe je iets bijzonders voor je gezondheid? Mijn vrouw weet veel van gezondheid, van natuurlijke verzorging en eten. Ik lust graag een frikandel, maar mijn vrouw hoopt dat ik iets meer op mijn gezondheid let, zodat ik nog lang bij haar blijf. Ik eet regelmatig een theelepeltje honing – echte goede! – met Ceylon kaneel. Dat werkt beter dan tien red bulls, ik ga daarna als een twintigjarige.

Heb je een concreet idee om de wereld te verbeteren? [Stilte]. Tijdens dat conflict van de Turkse president Erdogan en premier Rutte... Nee wacht, toen we net waren verhuisd, was onze bovenbuurman niet blij met het getik en gehamer, maar er moest nu eenmaal een beetje verbouwd worden. Toen zijn we naar hem toe gegaan met een flesje drank, hebben we even met elkaar gesproken en was de lucht geklaard. Ik dacht:

‘Hé, dat werkt’. Dus toen Erdogan en Rutte een conflict hadden, dacht ik: ‘Ik nodig ze bij ons uit voor een hapje eten, wij gaan het oplossen.’ Wat ik hen zou voorschotelen? Zuurkool met Hema-worst. Ik denk dat mensen meer vertrouwen in elkaar moeten hebben, dat ze positiever moeten zijn.

Trots op: Mijn koninklijke onderscheiding. In 2006 werd ik benoemd tot lid in de Orde van Oranje-Nassau vanwege mijn verdiensten voor de Inkom en KoKo. Het speldje zit op een jasje. Als ik dat draag, gaat het speldje mee.

Vroeger wilde ik... astronaut worden. Ik vond die Apollovluchten van de NASA fantastisch. Daar kon ik uren naar kijken op onze zwart-wit televisie. Na mijn middelbare school ben ik gaan werken. Eerst in fabrieken, maar dat vond ik niks. Toen kreeg ik de kans om aan de slag te gaan als technicus in de Bonbonnière, de voormalige stadsschouwburg van Maastricht. Van daaruit ben ik doorgegroeiwd. Als productie leider doe ik grote evenementen en shows – John Mayer, Kraftwerk – in onder andere Carré, Ziggo Dome en AFAS Live in Amsterdam. Ik ben een echte regelneef, zorg voor licht, geluid, podium, security, catering, gastenlijsten, vliegtickets, noem maar op. Ik heb alles ook zelf gedaan, dus ik weet hoe je met mensen moet omgaan, bijvoorbeeld een broodje worst voor de vrachtwagenchauffeurs die alle spullen hebben ingeladen, ’s nachts na het concert.

Laatste popconcert: Als gast? Dat was bij Noa, een Israëlische zangeres die ik ken van mijn tijd bij Parkstad Limburg Theaters en waar ik nog steeds van houd. Zij maakt rustige folk-wereldmuziek, echt fantastisch.

De meesten weten niet dat ik in mijn vrije tijd...

Gezellig thuis ben. Ik houd van boeken, vooral het werk van Alistair MacLean, thrillers en avonturenverhalen, en van Sven Hassel. Hij beschrijft de ervaringen van soldaten van de Duitse Wehrmacht tijdens de Tweede Wereldoorlog. Hij laat je zien hoe gewone jongens werden gedwongen om te gaan vechten aan het

front. De Duitse soldaten waren niet allemaal nazi-boeven.

Grootste verdriet: Als mijn ouders er niet meer zouden zijn. Ze zijn 88 en 92, wonen nog op zichzelf. Ze praten nog standaard over de KoKo, haha. In 2006, toen ik de koninklijke onderscheiding kreeg, waren zij er ook bij.

Voor een baas of eigen baas: Eigen baas. Ik houd van de afwisseling, van verschillende projecten, je moet mij niet op kantoor zetten. Ik heb heel wat gereisd, mee op tournee door Nederland of Europa, wekenlang, soms wel twee maanden. Toen ik in dienst was bij Parkstad Limburg Theaters spaarde ik mijn overuren op, zodat ik in juni, juli en augustus voor de Inkom kon werken. De Werkgroep kan toch niet zonder mij? [glimlacht]. Ik ben hun mentor, ken door mijn ervaring alle veiligheidsaspecten door en door.

Wat vind je het moeilijkste aan de liefde? Niets. Ik heb mijn vrouw drie jaar geleden ontmoet op het vliegveld in Polen. Het was liefde op het eerste gezicht. We vinden het fijn om bij elkaar te zijn, daar is niets moeilijks aan. Zij is een jaar na onze ontmoeting naar Nederland gekomen met haar dochter.

Zou je ooit overwegen een vluchteling in huis te nemen? Dat doe ik niet. Dat vind ik een taak voor de overheid.

Bovendien past het niet, mijn woning is niet zo groot. Je moet hen een veilige plek bieden maar Nederland is geen Luilekkerland. Vluchtelingen zullen – als de situatie in hun thuisland stabiel is – terug moeten. Ze kunnen de kennis en ervaringen uit Nederland meenemen en hun thuisland weer opbouwen.

Boe is dat feeske? Ik ga heel weinig naar feestjes. Vaak zit ik voor mijn werk al midden in de feestjes. Tijdens mijn werk drink ik geen biertje, zelfs geen alcoholvrij, dat vind ik geen porem. Ik neem er pas een als de laatste vrachtwagen dicht is.

Saoedisch staatsoliebedrijf sponsort Maastrichts onderzoek

De Universiteit Maastricht knoopt nauwe banden aan met het Saoedische staatsoliebedrijf Saudi Aramco, bekend als de grootste en rijkste olie- en gasexploitant ter wereld. Het bedrijf financiert om te beginnen een bijzondere leerstoel op de Chemelot-campus, later uit te breiden tot een onderzoeksprogramma op het gebied van biomaterialen en duurzaamheid.

De contacten zijn via het universiteitsfonds en zijn directeur Jos Kievits tot stand gekomen. Kievits: "Saudi Aramco zit al in Zuid-Limburg, op Chemelot, waar ze werken aan synthetisch rubber in een joint venture met het chemische bedrijf Lanxess. En overal waar Aramco zit willen ze ook maatschappelijk iets betekenen. Om die reden hebben ze contact gezocht met het universiteitsfonds. Omdat ze iets met duurzaamheid wilden

doen hebben we hun aanbod graag geaccepteerd." Binnen het duurzaamheidsthema deed de UM een aantal voorstellen waaruit de Saoedi's er een gekozen hebben. Het onderzoeksprogramma heet *sustainability of biobased materials in a circular economy* en wordt uitgevoerd binnen het Aachen-Maastricht Institute for Biobased Materials (AMIBM).

In het persbericht dat de UM deze week naar buiten bracht is sprake van een "gulle donatie" van Aramco, maar Kievits wil niet zeggen hoe hoog het bedrag is, "ze hebben ons gevraagd dat in deze fase niet te noemen". In eerste instantie komt het neer op de kosten van een bijzonder hoogleraar die vier jaar lang een dag per week werkt. Daarnaast zou, als na de zomer eenmaal duidelijk is hoe het onderzoeksprogramma eruit gaat zien, extra geld komen voor het aantrekken

van promovendi. Het ligt ook in de bedoeling dat deze onderzoeksexpertise wordt ingebracht in de master *biobased materials*.

Dat een bedrijf dat handelt in fossiele brandstoffen zich op duurzaamheid richt is niet vreemd, zegt Kievits: "Shell zet ook hele windmolenparken op." Met deze nieuwe partnerconstructie verbindt de UM, en met name de faculteit Health, Medicine and Lifesciences (FHML), zich sterker met Saoedi-Arabië dan toch al het geval was. De FHML is betrokken bij verschillende geneeskundeopleidingen in het land, zelfs bij de opbouw van een complete faculteit. Verder was er het Saoedische beurzenprogramma voor geneeskundestudenten, dat overigens vorig jaar door de faculteit is stopgezet wegens onenigheid met de Saoedische regering over de invulling ervan. Niettemin kan de vraag gesteld worden of het

verstandig is om banden te onderhouden en zelfs te versterken met een land dat internationaal omstreken is vanwege onder meer het antidemocratische regime, de hardvochtige toepassing van sharia-wetgeving, de herkomst van de 11 september-terroristen en recent de hevige bombardementen in buurland Jemen.

Tot nu toe heeft de UM het standpunt ingenomen dat haar werk in het land de ontwikkeling ervan ten goede komt: zo worden ook vrouwen opgeleid bij door de FHML-gesteunde faculteiten. Algemeen geldt, zegt bestuurswoordvoerder Gert van Doorn, "dat een universiteit geen politieke organisatie is. We bemoeien ons niet met de politiek van een land. Overigens is Saoedi-Arabië gewoon een handelspartner van Nederland."

Wammes Bos

De wijde wereld in

Foto: Joey Roberts

Daar gaan ze dan, het gehele college van bestuur plus één, de wijde wereld in. Nou ja, eventjes dan, ze zijn hier op weg naar een soort estafetediner bij de studentenverenigingen. Rector Rianne Letschert: "Het was hartstikke leuk, een beetje Italiaans, zeker bij Tragos, buiten aan lange tafels. Ze hadden het heel goed verzorgd overall, met kaarsen en bloemetjes op tafel, Ik was onder de indruk." De drie leden van het college van bestuur, naast de rector ook vicevoorzitter Nick Bos en voorzitter Martin Paul, stapten vorige week woensdagavond samen met

de directeur van het studentenservicecentrum, Pascal Breuls, op de fiets (of e-bike, de voorzitter) voor het avondvullende evenement. De verenigingen deden allemaal mee aan wat een *walking dinner* werd genoemd maar dus beter een *biking dinner* kan heten. Elk nam een deel van het menu voor zijn rekening. Zodoende bracht Koko de amuses ("kleine quiche, en meer"), Circumflex het voorgerecht ("zelfgemaakte spinaziesoep"), Tragos de biefstuk met toebehoren ("precies goed gebakken, knap voor zo veel mensen") en Saurus een zelfgemaakte

tiramisu als toetje. "Ik ben geen kok en ik vind alles lekker, maar dit was echt heel goed", verklaart Letschert, voor wie dit de eerste keer was. Zodat zij ook niet wist dat het oorspronkelijke viertal fietsende bestuurders telkens na een gang van het menu zou worden aangevuld met het bestuur van de vereniging die ze zojuist verlaten hadden, op weg naar de volgende. Het gevolg: een aanzwellend peloton dat zich tot laat door de straten van Maastricht slingerde. Maar daar zijn geen foto's van.

WB

Robin Hood krijgt hulp van Kleine Jan

Het Robin Hood-project van de psychologie en neurowetenschapsfaculteit krijgt een klein broertje: het Kleine Jan-project, genoemd naar het hulpje van Robin Hood in het verhaal over de dief die steelt van de rijken om aan de armen te geven. Het Robin Hood-project is een fonds bedoeld voor onderzoekers die aio's in dienst willen nemen, maar geen subsidie hebben om dit helemaal zelf te kunnen betalen. Het geld voor het fonds komt van collega's die juist heel veel subsidie binnenhalen. Maar de onderzoekers die een aanvraag doen, moeten ook zelf geld bij elkaar schrapen. Daar wil Peter Muris, voorzitter van de capgroep Clinical Psychological Science (CPS), op zijn beurt de mensen van zijn capgroep een handje bij helpen. "Wie een aanvraag wil doen bij het Robin Hood-fonds, moet zelf ongeveer een ton hebben. Dat wordt dan gematched en met twee ton heb je genoeg om een aio in dienst te nemen. Wij hebben nog wat reserves, dus CPS-mensen met een goed onderzoeksvoorstel die zelf 50 duizend euro hebben, kunnen bij mij aankloppen. Als ik wat in het voorstel zie, kan ik het aanvullen met CPS-geld en komen ze in aanmerking voor het Robin Hood-project. Zo wordt het geld goed besteed en spreken wij onze reserves aan, wat de faculteit graag ziet." Hoe lang Kleine Jan overeind blijft, is niet zeker. "Het is zolang de voorraad strekt."

Vice-decaan Alexander Sack heeft de andere capgroepvoorzitters laten weten dat de namen voor het Broeder Tuck, Lady Marian en Richard Leeuwenhart-fonds nog beschikbaar zijn.

CF

Niet vreemd dat de laatste weken examenfraude weer in het nieuws is. Nu het ROC Zadkine Rotterdam. Van enkele tientallen leerlingen wordt vermoed dat zij tentamens hebben gemaakt met voorkennis: docenten oefenden in de klas met examens die later 'echt' werden afgenomen. "The teachers are the cheaters."

Bekende gevallen van fraude en aanverwante problematiek (zoals 'spookstudenten') zijn de Ibn Ghaldoun scholengemeenschap en de Hogeschool Inholland. In 2005 kwam de hbo-fraude aan het licht naar aanleiding van een onderzoek van de Commissie Schutte, geïnitieerd door werk van de Onderwijsinspectie. Een aantal instellingen moest geld terugstorten. Hoe groot is het fraudeprobleem nu eigenlijk? De Onderwijsinspectie becijferde dat in 2016 circa 1400 examens werden afgekeurd, een paar jaar eerder waren de aantallen lager. Slechts een zeer klein deel betrof fraude. Waar gehakt wordt vallen spaanders. *It is as it is.*

Toch kun je daar ook anders naar kijken. In de

Onderwijsexamens en fraude: ernstiger dan je denkt

eerste plaats is er bij examenfraude zoiets als het *hidden or dark number*: weten we echt hoeveel er gefraudeerd wordt? En door wie?

Ten tweede: nog steeds is de Inspectie bezorgd over de wijze waarop (in dit geval in het hoger onderwijs) omgegaan wordt met examens. Een rond 2000 gestart onderzoek - toen bleek dat examencommissies nauwelijks deden wat ze moesten doen, vaak niet conform de eisen samengesteld waren, en toetsingen tal van mankementen vertoonden - werd enkele malen herhaald en leverde in 2015 nog steeds zorgen op. Ten derde: de detectie van examenfraude/problemen, onder andere door data-analyse, mag dan verbeteren, de kans dat de fraudeur slimmer wordt, neemt ook toe. *Hacking* van examens komt voor. En ten vierde: geknoei en

problemen met examens betekent dat ouders, vervolgoledingen en werkgevers er niet zeker van kunnen zijn wat een scholier of student kan en weet.

In zijn onderwijslezing in 1999 wees toenmalig inspecteur-generaal Ferdinand Mertens daar al op, maar hij was langere tijd zo goed als de enige. Als hoofdinspecteur Hoger Onderwijs kreeg ik zelf in het begin van deze eeuw ruzie met Loek Hermans, toenmalig Minister van OCW, toen in een rapport dat wij uitbrachten hard moest worden vastgesteld dat de examencultuur in het Hoger Onderwijs bepaald problematisch was.

Kortom, schoolmeester, leerling, professor en bestuurder: let op uw saek en blijf dat doen. Wees Duidelijk en Krachtig, zorg voor Adequate

methodologie om tot volledige en gerichte toetsen te komen, wees wars van genadesjes en zorg dat examinatoren ook examinatoren zijn.

Frans Leeuw, hoogleraar Recht, Openbaar Bestuur en Sociaal-wetenschappelijk Onderzoek en directeur van het Wetenschappelijk Onderzoek en Documentatiecentrum (WODC)

Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Myth Busters

Myth: Brussels imposes nothing but annoying measures

Photo: Joey Roberts

“Few decisions are taken without the member states having a major finger in the pie”

During the Brexit campaign, a popular and frequently repeated example of everything that was bad about the European Union, concerned the regulations concerning lawnmowers. The EU doesn't allow them to be too noisy. Opponents shout that it is fussing on a postage stamp. As if member states cannot decide that for themselves. Could the EU not address real problems instead? But this kind of measure ensures that the EU continues to function properly, says **Alexander Hoogenboom**, law researcher and scientific coordinator at the Institute for Transnational and Euregional cross-border cooperation and Mobility (ITEM). “The Germans had introduced the decibel regulation in their own country. It turned out that especially foreign lawnmowers did not meet the standards and were therefore no longer allowed to be sold there. In doing so, Germany protected its own market and kept imports at bay. To promote the free market, the EU introduced the measure in the whole of Europe. This type of regulation exists in all large economies. But because the EU often has to go through an extensive legislation process first, it is much more visible.” Another example is the rates for roaming abroad. These have been abolished since mid-June, and everybody now pays the same across the EU

as they do in their home country. At long last, grumble anti-EU citizens. Could that not have been passed through that cumbersome slow organisation years ago? “The European Commission (the EU's civil service) had been working on this since 2007. The EU Parliament had already voted in favour a long time before. It was the member states – represented in the Council of Ministers of the European Union – who were obstructive. That is why it took so long.” Then why is this not made clear in the news? “National politicians have a much better network in their own country than the EU. They can more easily call someone from the media to present their story. The EU has always been very diplomatic in its actions. They need the member states for further decisions, so they will not easily criticise a country.” Some politicians use this to their advantage. “It sometimes happens that someone cannot get a

majority for a measure in their own parliament. They then try to make it European policy. If they succeed, they can say back home: ‘Well, it is Europe laying down the law.’ They also use that sentence when they know that new legislation will not go down well. “Then they complain at home, while those very member states voted in favour in the Council. The United Kingdom was very good at that before the Brexit. When really very few decisions are taken in which the member states don't have a major finger in the pie.” Another thing that doesn't do the EU's image any good, is that countries present popular Brussels legislation as their own idea. “The fact that there is a maximum number of hours in a week that you are allowed to work, that web shops are compelled to provide you with the option to return your purchase within seven days, that our tap water must meet certain requirements. This all sounds very Dutch, but it is in fact European legislation. This European ‘origin’ gets lost in news coverage.”

Cleo Freriks

 [Nederlandse versie op www.observantonline.nl](http://www.observantonline.nl)

Speaking Dutch

Me: Hi, my name is Saeed Banaama. I am a medical intern at the emergency department. Do you mind if I take your history?
Patient: Yes, sure. No problem. You have to learn it too.

Me, with a polite smile, in an apologetic tone: Before we start I have to admit that I only recently learned Dutch and as a result, it might come across as odd or not understandable. If so, please let me know so I can rephrase, switch to English or call in the resident. This also means that I might not always understand everything you say. So please be patient with me if needed.

Patient: Oh, your Dutch sounds great. So far so good.

To this day I am still very anxious when I talk to Dutch people in Dutch; especially patients and specialists. The feeling of guilt always haunts me when I meet the patient. I keep wondering if the patients got the highest quality of care. Should I consider language as part of patient comfort? Would they be at the same level of comfort with another Dutch intern? What people do not realize, is that while Dutch interns only prepare the case, I have to prepare for the language as well. How should I ask the questions and how can I explain the case well enough to the patient?

These questions kept bothering me, even after multiple compliments of medical staff and nurses, until the day I met an 11-year old boy with his father (we will call the boy Jip). They came to the emergency department because Jip had broken his leg. I introduced myself as usual. The two were overexcited to meet a foreigner who spoke Dutch, which immediately made me feel at ease. I think Jip was the first patient who realized that I still could not follow the whole conversation. I do, however understand the important parts (I promise! I check my story multiple times and double check if I conveyed the accurate info to the resident). He did, therefore, ask multiple times if I understood a few words throughout the conversation. Some I did know, some I did not. He happily explained everything to me. By the end of the consultation, he said “well done. Your Dutch is great”, which his father immediately confirmed. The thing they probably did not realize, is that, even though I have been roaming the hallways of Dutch hospitals for a few months now, they were the first patients to compliment my Dutch and medical explanation, which in fact made my whole day (!) or rather month. It was the starting point for a dramatic increase in confidence and performance for me, because this time, it came from a kid and his father, who did not have any reason to lie or to be supportive.

Saeed Banaama, medical student

No letter about HP from the University Council to the Executive Board after all

Are the students in the University Council going to send a letter about HP to the Executive Board, requesting further investigation into the company, or not? It is becoming more and more unlikely.

Over the past few weeks, *Observant* reported on a meeting between three students from the University Council and Students for Justice in Palestine (SJP) that took place at the end of April. SJP argues for a boycott by the UM of IT giant HP because of "involvement in the violation of human rights" in Israel and the occupied territories. The result of that meeting was that the University Council students do not support a boycott of HP, but did feel that further investigation into HP's behaviour was necessary. The latter, said

council member for Novum Thomas Vaessen to *Observant*, logically means that the ball was in the Executive Board's court: after all, the University Council doesn't have the means to carry out its own investigation. He did draft a letter, meant for the Executive Board.

But has that letter been sent? No, says Vaessen, and it may well never be sent. Because disagreement has arisen among them, but especially confusion about what the students have and haven't promised SJP. Where Vaessen argues that there is only one body that can carry out such research into HP - the Executive Board - Leonard Nijman (Dope), also present, sees it differently. He says that it is true that HP should be investigated further, but that it is not a task for the university. The

latter should be concentrating on education and research. So as far as he is concerned, it is not necessary to send the Executive Board a letter requesting them to look closer at HP.

Nijman does feel, just like the others, that a university should not have ties with a company that does not fulfil its social responsibility. Whether HP is guilty of this, he cannot judge; this would require further investigation, but not by the UM. The third person present at the meeting, Lilly Gasser (Novum), confirms Nijman's vision: there is no role here for the UM, but if higher institutions, such as the European Court of Justice (which is investigating the HP issue), should find the company guilty, then the UM should reconsider its position.

SJP is disappointed about this account. Founder Asiya Ahmed states that the University Council members ensured SJP at this meeting that an investigation into HP would be carried out by the UM. Vaessen feels that an adapted letter to the Executive Board would actually be useless. "We would only be writing things that the Executive Board also feels," he says.

The net result of everything is that, as far as HP - supplier of PCs mainly - is concerned, no action will be taken. The Executive Board is not in favour of boycotts. For the time being, HP feels that it is in no way guilty of (or assisting in) a violation of human rights; on the contrary, they stated previously.

Wammes Bos

Photo: Joey Roberts

She takes the lead, rector Rianne Letschert, on route to the first course of a dinner held by the four student associations. Later on in the evening, she strategically drops to the back. The three members of the Executive Board, in addition to the rector there are also Vice-President Nick Bos and President Martin Paul, mounted their bicycles together with director of Student Services, Pascal Breuls, full of expectation last Wednesday. An e-bike, in the case of the President. The associations all participated in what was referred to as *a walking dinner*, but which should really have been called a biking

dinner. Each one took responsibility for part of the menu. Letschert: "It was really good fun, part Italian, certainly at Tragos, sitting outside at long tables. It was really well prepared, the others too, with candles and flowers on the table, I was really impressed."

Koko got the ball rolling with the amuse-bouche ("a small quiche, and more"); Circumflex supplied the starter ("home-made spinach soup"), Tragos the steak with trimmings ("cooked exactly right, quite a feat for so many people"), and Saurus a home-made tiramisu for dessert. "I am not a cook and I

like everything, but this was really good," Letschert declares, for whom it was the first time to take part in this event. So, she did not know that the original foursome of cycling managers would be accompanied by the board of the association that had just provided their course of the menu, on their way to the next course. This resulted in an ever-growing pack of cyclists winding their way through the streets of Maastricht. No longer headed by the rector. "I don't quite know the way in Maastricht yet, a good reason not to take the lead."

WB

"The numerus fixus has the effect of a mark of quality"

Continuation of page 1

fixus. "I assumed that they would appreciate the greater accessibility of the programme, but I underestimated their emotional arguments. A numerus fixus actually gives an exclusive air to the study: prospective students dislike it, but once they are studying here, they cherish it, also because it can be useful later on in job interviews. An argument that I actually find realistic, not one I reject."

Foreign students in particular appreciate the exclusivity, suspects Jeroen Moonemans, student member of the Faculty Board and member of the student council. "Especially Germans regard the numerus fixus as a sign of an exclusive programme. The Dutch know by now that the enrolment limitations have to do with capacity problems."

The SBE students are mostly worried about the quality of education, says Moonemans. "The numerus fixus has the effect of a mark of quality and discourages potential students who are not motivated. You actually have to go through a procedure, in which your CV, letter of motivation, and secondary-school grades play a role."

Vergauwen: "If it turns out that we have made a mistake and see many more enrolments, then there is still no problem: we will continue to select on the basis of the 'international classroom' and believe that in doing so, we will guarantee the quality. This is a new criterion, which we can use to make the student population more international." It could actually mean that a motivated Romanian who fits in well with the international PBL education system is given preference over a German student with high grades.

That type of selection was possible last year as well, says Moonemans. "But not a single student was turned away on the basis of that criterion. So, we have the impression that this was insufficiently thought through, that you at any rate need more time to prepare for the abolishing of a numerus fixus. We also feel that prospective students should be clearly informed, again to scare off unmotivated students. In the last Faculty Council meeting, the board agreed to this and will mention the selection process during open days. We are now in a more positive mood about the plans and will meet to discuss them in the coming days."

In the meantime, the Executive Board has entered the scene, wondering if the Faculty Council actually had a right to vote on the abolishing of a numerus fixus. This turned out not to be the case, the legal affairs department concluded recently. They are now investigating whether even the University Council, which has a say in the introduction of restrictions, has anything to say about abolishing them.

As it is, the matter is on the agenda of next week's University Council meeting.

CF

Garbage patch in the lab

Since customers in the Netherlands have to pay for them, plastic bag usage has dropped by 71 per cent. It is step in the direction of the ideal situation in the eyes of the founders of **International Plastic Bag Free Day, on 3 July**. How much plastic is there actually at Maastricht University?

You would think that most of the plastic would be found in the catering. "We are still looking for alternatives for cutlery, plates and bowls, and coffee containers," says **Marc Fischer**, sustainability advisor. "At the moment, the plates and bowls are made from sugarcane, but that cannot easily be made into compost yet in the Netherlands. In certain places, we still use the familiar white plastic cups and paper cups for coffee, which must not be disposed of together with paper waste because of their coating. There are also cups with a coating that makes this possible,

we are now looking into that." Nevertheless, the catering facilities are not the

largest plastic user at the university. "That would be the laboratories in Randwyck. In the past, a lot of glass was used there, which was cleaned in the washing-up kitchen. These days, materials often have to be sterile. Such items are supplied in cardboard boxes, containing a large plastic bag inside of which there are small parts that, in order to remain sterile, are wrapped in separate plastic bags. The parts themselves, such as culture bottles, are also made from plastic." That latter is disposed of along with hazardous waste, the rest goes in the regular plastic waste containers, which have recently been introduced in the buildings. "Most of it is foil, which can easily be recycled. Other than that, we have very little influence, people need it for their research." The UM doesn't have special plastic policies. "It does have policies aimed at reducing waste in general. And if we use plastics, it should be produced responsibly and collected separately afterwards."

Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Maurice Timmermans

Guess who's coming to dinner

Rector Letschert: "Are you sure I can't help with the dishes?"

"Are you sure I can't help with the dishes?" rector Rianne Letschert asks as the evening is drawing to a close. No, say all in the student house on Vrijthof 27, located right next to Italian restaurant Gio's. Just imagine, 'their' rector washing the dishes. "And don't forget to contact me if there is a problem or if you need anything. Recently, I was able to arrange a traineeship for an SBE student at a ministry in Rwanda. I was so glad that I could help. Use your network, I am part of that now." Once they are outside on the Vrijthof, everyone receives a heartfelt kiss and with arms linked they quickly take a photo. An hour later, the photo adorns Letschert's Twitter account. They seem slightly overwhelmed when their guest, announced as the "most powerful woman at the UM," takes her place at the table. This has nothing to do with the preparations. The three Germans (Analena Schnorbach, Kristina Haarbeck, Clemens Hannen), the Belgian (Eva Carron) and the Dutchman (Bohdi Bakker) have set the table beautifully, the rosé is chilled, and the red fish curry is almost ready. As luck will have it, the cleaning lady had come by for her twice-monthly cleaning spree of the communal kitchen that very day. But when the starter (melon with raw ham), decoratively arranged in a bowl, is placed on the table, they forget that the host should always be served first. Fortunately, the rector doesn't seem to pay any attention to this and says, after a toast to the best-located student house in Maastricht: "May we start?" To immediately add: "Oh, I am being spoilt."

Upon arrival, she first admired the house. High ceilings, a back garden where the bicycles are parked, a view of the Sint Servaas church, the Albert Heijn (supermarket) herb garden on the windowsill and Bakker's room on the ground floor: "Do you all have your own bathroom? Such luxury. And it looks so neat." She wants to know (the language spoken this evening is English) whether Bakker, with the single glazing in his room, has much of a problem with all the

partying on the Vrijthof. "It's not too bad." He first and foremost sees the advantages of this house: "I attend André Rieu's concerts for free every year. I would never play his music, but the concerts are terrific, the atmosphere is really special with those fans all singing and dancing. This year, he will give ten concerts (the rector: "I may be going on the Sunday"). I have visitors every day, my parents, an aunt, friends. The whole Vrijthof is closed off, but inhabitants get a pass for themselves and for their guests. I can see the large screen from my room and part of the stage." Letschert wants to know whether they often eat together, calling herself "a really bad cook". Well not really, it is more like "cooking apart eating together," Haarbeck explains. The kitchen is more of a meeting place where Hannen in particular spends a lot of time. Bakker recently read an interview with the rector in the weekly magazine *Elsevier*. "You looked very relaxed." Letschert: "They always want to know how I combine the rectorship with running a family. They would never ask a male colleague that question. I have decided that I will never give such interviews again. I will only speak about the university, the research and our education." But now she has mentioned it herself, Schnorbach wants to know how old the children are. "A son who is eleven and a daughter of

*
Rianne Letschert

40

Rector of Maastricht University, lives with her partner, has two children

*
Bohdi Bakker

21

second-year student of Fiscal Law

*
Analena Schnorbach

21

second-year student of International Business

*
Kristina Haarbeck

19

first-year student of Economics and Business Economics

*
Clemens Hannen

20

second-year student of International Business

*
Eva Carron

19

second-year student of Psychology

seven." And also, it seems that not only journalists want to know how she manages everything with two children, a husband, and a house in Helmond? "I stay in a hotel three evenings a week, but I am looking for a studio so that my lives become less separate, and the children can come to Maastricht." Come and live here, we have two independent studios on the top floor, Carron and Bakker suggest half seriously. The rector - always thinking of work - takes the opportunity to ask her hosts a few questions. How do you like the PBL? That depends on the group, says Hannen. He doesn't like "awkward silences", nor "fighting to have his say". But in general, they are full of

praise. Schnorbach: "We often don't realise how much we learn because of PBL. I recently had a workshop in Mannheim and I noticed how natural it was for us to participate in discussions." Letschert then refers to the discussion in the media and politics about Dutch universities providing too many courses in English, Maastricht leading the way. "They say that we only do so because foreign students bring in money. They tend to forget that foreign students spend more here than they cost." IB student Haarbeck is surprised: how can you study *International Business* other than in English? How is that possible, Schnorbach wonders, "The Dutch are so open, everyone speaks English?"

"Are we digital enough?" the rector asks "Oh yes, certainly compared to Germany," is Haarbeck's reaction. "I was able to see the results of my exams online at Christmas. My German friends were really impressed." And do they think that all lectures should be recorded? No, not really. Schnorbach likes going to lectures, even feels it is "impolite" to stay at home. The conversation comes round to statistics lecturer Christian Kerckhoffs at SBE, who addresses students quite explicitly during lectures. "Nobody dares show up late, he is old-fashioned, works without PowerPoint, but does put photos of students on Instagram. He is so popular." It is time to go. Letschert: "Shall we eat again together in a year's time? See how everyone has done?" Great. By that time, four out of the five present should have completed their bachelor's, and the bottle of champagne - a gift from the rector - can be broached.

Riki Janssen

HOSPITALITY

★★★★★

"I feel very welcome, you are all so open"

FOOD

★★★★★

"Really delicious, honestly"

HYGIENE

★★★★★

"I have never seen a student house that was so clean"

Scores (up to 5 stars) given by Rianne Letschert

Nederlandse versie op
www.observantonline.nl

Professor Letschert shares a meal with studenthouse Vrijthof 27 From left to right: Analena Schnorbach, Kristina Haarbeck, Clemens Hannen, Rianne Letschert, Bohdi Bakker, Eva Carron Photo: Joey Roberts

PAS Festival on 8 and 9 September

58 lectures, thirty music performances and a proper shooting gallery

With no fewer than 58 lectures, most of which by Maastricht scientists, there is something for everyone during the PAS (Pleasure, Arts and Science) Festival that will open its doors at the beginning of September. A preview by Observant.

Text: Cleo Freriks, Riki Janssen

PAS Festival 2017

On Friday 8 and Saturday 9 September, the Maastricht Studium Generale will organise the PAS (Pleasure, Arts and Science) Festival for the fourth time in and around the university buildings in the Jekerkwartier, Conservatorium Maastricht, and the Academy of Performing Arts. With 58 lectures (mostly by Maastricht scientists), ten theatre and dance shows, thirty music performances - but also a proper shooting gallery, exhibitions and locations to eat and drink - the university shows everyone that they are back in town after the summer. Traditionally, the opening session will be on Thursday evening. This time, with the show *'Ik hoorde dat er geluisterd werd'*, a mix of literature (by Armando, read by the author himself), and music by Oleg Lysenko, playing a bayan (a Russian accordion) and a bandoneon. Free entry, everyone is welcome. Language spoken: Dutch and English.

www.pasmaastricht.nl

Working towards personalised drugs

"Most drugs don't work for most people," said a chairman of a large drug company a couple of years ago. That's still true, but a future in which there is a solution is coming nearer, says **Rachel Cavill**, assistant professor at the Department of Data Science and Knowledge Engineering. Her lecture will be about how data science will influence the way doctors prescribe drugs. "At present day, finding the right drug for every patient is often a case of trial and error. Your DNA, the bacteria in your gut - they can all influence the effect drugs have on you. With the developments in data science and medicine, we can collect that data and work towards personalised drugs."

The first step is giving specific drugs to groups of people who have similarities. "This is already happening in chemotherapy, when we know that a certain treatment works better for people with a certain gene." The far future is creating a digital generic model of, for instance, the heart. "If we can change the model so that it matches the patient, we could even try the effects of drugs on the model."

The big question is, will that make drugs cheaper

or more expensive? "I'm on the fence on that one. Some people say they will be cheaper, since we can use drugs that have already been developed years ago with small changes. Others feel they will be more expensive, because we'll have to develop a lot more different sorts of drugs that can only be used by small groups of people. I think both are true, depending on the disease and the drugs already available."

Painting like Van Gogh

Can a machine create art? A provoking question, grins **Jerry Spanakis**, assistant professor at the department of Data Science and Knowledge Engineering, when the title of his lecture is mentioned. We know that artificial intelligence has become part and parcel of film productions (where would we be without special effects or 3D), but can a computer also create a painting in the style of Vincent van Gogh? Can a machine learn enough about harmony, composition, and aesthetics? More than that: can it bring out the uniqueness of Van Gogh? Aided by artist Marie van Vollenhoven, who believes that everything comes from logic, even creativity, Spanakis is going to investigate this together with his colleagues. Computers have created paintings

before and they have turned out to be far from amateurish works. "In a study in which people were shown paintings by artists and computers - an adapted version of the so called Turing Test - , it appeared that they couldn't tell who created what."

Spanakis thinks that eventually everything will be possible, if researchers manage to introduce certain elements ("high-level tasks") such as emotional and moral considerations, and subsequently link all those tasks to each other. "At the moment, we have self-driving cars. They can only drive, nothing more. Human beings combine thousands of tasks, from easy to difficult and in various fields." What he wants to say is that it will be a while before we reach that stage.

How rhythm helps Parkinson patients

Just imagine you're walking down the street and all of a sudden you freeze and can't walk any further. This is something most Parkinson patients experience regularly. **Sonja Kotz**, professor of Neuropsychology and Translational Cognitive Neuroscience, and her research team found that listening to a marching rhythm helps such patients start moving again. "And

to a certain extent, it also helps them to keep going." The research started by using with basic tones, later Kotz moved on to experimenting with more complex music. "We let them listen to Bach, but it turned out that as long as the music has a regular beat structure, it works. Some people might prefer techno."

Kotz wondered if the effect would be lasting. "It turned out that it was. We trained patients for several weeks and six weeks after the training had ended, their walking behaviour was still improved." It also turned out that the therapy not only helped patients with their walking, but also with perception and cognition. "When someone says something strange, for instance 'I drink my tea with milk and socks', our minds tend to correct the mistake. Parkinson patients have trouble doing so, but to a lesser extent when they had just listened to a marching rhythm beforehand."

Unfortunately, it doesn't work for everyone. About one third of the patients don't show any improvement. "Our next step is to find out why. It looks like it has something to do with combining sound and motor behaviour."

[Nederlandse versie pagina 8-9](#) ▶

Niet zomaar

Met maar liefst 58 lezingen, het merendeel door Maastrichtse wetenschappers, is er voor elk wat wils tijdens het Festival PAS (Pleasure, Arts and Science) dat begin september zijn deuren opent. Observant geeft alvast een voorproefje.

Tekst: Riki Janssen

Te veel onthouden is ook niet goed

“Alles onthouden is net zo erg als niets onthouden.” Dat zei William James, een van de belangrijkste

psychologen in de Amerikaanse geschiedenis, al in 1890. Hij wordt aangehaald door **Tom Smeets**, universitair hoofddocent aan de faculteit psychologie en neurowetenschap die een PAS-lezing geeft over stress en het geheugen.

“Ons geheugen kent gewicht toe aan zaken, het selecteert wat we wel en niet onthouden. Als we bijvoorbeeld onze vinger aan het fornuis verbranden, dan treedt er stress op met alle lichamelijke gevolgen van dien: de hartslag gaat omhoog, de adrenaline stijgt, net als het stresshormoon cortisol. Dat zorgt ervoor dat we deze herinnering goed opslaan en in het vervolg oppassen als we in de buurt van een heet fornuis komen.” Kortstondige stress is meestal goed voor een mens, legt Smeets uit. “Het gaat fout als de stress langdurig is, denk aan gedoe op het werk. Dan kunnen mensen een burn-out krijgen. Kwetsbare mensen kunnen ook door kortstondige stress schade oplopen en PTSS (Post Traumatische Stress Stoornis) ontwikkelen. De gebeurtenis wordt dan centraal in het geheugen opgenomen, wij zeggen dan dat het geheugenspoor heel sterk is, waardoor er nachtmerries ontstaan en spontane flashbacks.”

Er zijn verschillende therapieën voorhanden: cognitieve gedragstherapie, EMDR (Eye Movement Desensitization and Reprocessing of een herinnering ophalen in combinatie met een afleidende handeling waardoor de emoties rondom de herinnering aan het trauma vervagen) en tot een stofje toedienen dat de herinnering vervaagt. “Dat laatste is nog niet op de markt. De eerste klinische trials vinden nu plaats.” Zelf onderzoekt Smeets, die voor een sabbatical in Leuven zit, nu de rol van het geheugen op gewoontegedrag als roken en drinken.

Hoe uniek is Vincent van Gogh?

Kan een machine kunst maken? Een provocerende vraag, grinnikt **Jerry Spanakis**, universitair docent aan het department Data Science and Knowledge Engineering, als de titel van zijn lezing ter sprake komt. Dat kunstmatige intelligentie niet meer is weg te denken uit films - denk aan de special effects of 3D - weten we, maar kan een computer ook een schilderij á la Vincent van Gogh maken? Leert de machine genoeg over harmonie, compositie en esthetiek? Sterker nog: kan hij het unieke van Van Gogh boven water krijgen? Met behulp van beeldend kunstenaar Marie van Vollenhoven, die ervan uitgaat dat alles, dus ook creativiteit voorkomt uit logica, probeert Spanakis met zijn collega's dit te achterhalen. Er zijn

al schilderijen door computers gemaakt en dat blijken geen amateurwerkjes. “Uit een onderzoek dat mensen schilderijen van kunstenaars en computers liet zien - een aangepaste versie van de zogenoemde Turing Test -,

blijkt dat ze niet weten wie wat heeft gemaakt.”

Alles is uiteindelijk mogelijk, denkt Spanakis, als het wetenschappers lukt om (“high level tasks”) zaken als emoties en morele overwegingen in te voeren en vervolgens al die taken met elkaar te verbinden. “Nu hebben we zelfrijdende auto's. Die kunnen alleen zelf rijden, meer niet. Mensen combineren duizenden taken, van makkelijk naar moeilijk en op diverse gebieden.” Hij wil maar zeggen: het duurt nog even voor we zover zijn.

Zweepslagen voor een verkeerd antwoord op een som

Ze is van huis uit filosoof maar inmiddels promovenda bij de rechtenfaculteit. “Ik ben zo'n wereldverbeteraar, ik wil via mijn onderzoek naar kinderrechten een bijdrage leveren aan een betere wereld”, vertelt **Marieke Hopman** die tijdens Festival PAS zal praten over kinderrechten. Hoe je de wet bekijkt door de ogen van het kind. “Als je begint bij het kind, als je dat goed en op een vreedzame manier opvoedt, dan zijn de wereldproblemen in het ideale geval in een generatie opgelost.”

Hopman deed, met het kinderrechtenverdrag van de Verenigde Naties in het achterhoofd, onderzoek in onder andere Nederland en de Centraal Afrikaanse Republiek (CAR) en bereidt nu een bezoek in het Turkse deel van Cyprus voor (“Ik ben geld bij elkaar aan het schrapen via crowd funding”). In tegenstelling tot beleidsmakers, politici en collega-wetenschappers die veelal alleen volwassenen interviewen, praat Hopman als eerste met de kinderen; die gesprekken zijn het uitgangspunt. “De Nederlandse overheid heeft een groot onderzoek naar thuisonderwijs laten uitvoeren. Hiervoor hebben ze alleen ouders geïnterviewd. Die kwamen met positieve antwoorden: het thuisonderwijs gaat goed, kinderen hebben voldoende vriendjes. Ik hoorde iets anders van de kinderen. Die voelen zich vaker eenzaam en buitengesloten, al was het maar omdat ze geen antwoord hebben als hen gevraagd wordt op welke school en in welke klas ze zitten. Ze hebben vaak minder vriendjes en als ze op latere leeftijd wel naar een school gaan, kost dat moeite. Ze kennen de sociale regels in een groep niet.”

Hopmans bevindingen blijven niet in een kast liggen, maar komen terecht bij ouders en beleidsmakers. Ook de resultaten van het onderzoek naar het onderwijs in CAR (een gevaarlijk

land volgens het ministerie van Buitenlandse Zaken, er geldt code rood: alle reizen worden ontraden) is mede bedoeld voor NGO's en de docenten aldaar. De situatie daar is dramatisch, aldus Hopman, en onvergelykbaar met die in Nederland. “Ik schrijf nu een rapport in een toegankelijke taal met de resultaten en mogelijke oplossingen. Ik hoop zo een dialoog te starten.” Bijvoorbeeld over de zweepslagen die kinderen krijgen als ze het juiste antwoord op een som niet weten. Dat is de regel in de klas. Een praktijk die haaks staat op het kinderrechtenverdrag dat (onder andere) vertelt dat ieder kind recht heeft op onderwijs, in een geweldloze omgeving en in de eigen taal. Meer weten: www.kinderrechtenonderzoek.nl

Festival PAS op 8 en 9 september

...r een feestje

Festival PAS 2017

Op vrijdag 8 en zaterdag 9 september organiseert het Maastrichtse Studium Generale voor de vierde keer het Festival PAS (Pleasure, Arts and Science) in en rond de universiteitsgebouwen van het Jekerkwartier, het conservatorium en de Toneelacademie. Met 58 lezingen (veelal door Maastrichtse wetenschappers), tien theater- en dansvoorstellingen, dertig muzikoptredens, maar ook een heuse schiettent, exposities en locaties om te eten en te drinken, laat de universiteit weten dat ze na de zomer weer *back in town* is. De opening is traditiegetrouw op donderdagavond. Deze keer met de voorstelling *Ik hoorde dat er geluisterd werd*, een cross-over van literatuur (van Armando, voorgelezen door de schrijver zelf) en muziek door Oleg Lysenko op bayan (een Russische knopaccordeon) en op bandoneon. De toegang is gratis, iedereen is welkom. Voertaal: Nederlands en Engels. Meer weten: www.pasmaastricht.nl

UM-hoogleraar naar de jungle om inspiratie op te doen

“Het is geen Kuifje in Zuid-Amerika”

Voor een instituut als MERLN, dat onderzoek doet naar regeneratieve geneeskunde, zijn nieuwe materialen cruciaal. Hoe vind je die? Je kunt ze zelf ontwerpen maar je kunt je ook laten inspireren door de jungle in Ecuador. Dat laatste leek prof. Jan de Boer een goed idee.

Het was tijdens een bezoek aan de Universidad San Francisco de Quito dat Jan de Boer aan de praat raakte met de directeur van het Tiputini Biodiversity Station. Hij moest maar eens langs komen. Zo geschiedde, vorige zomer, al was dat makkelijker gezegd dan gedaan. Het station ligt in het Amazonegebied, in het oosten van Ecuador, midden in het regenwoud.

“Je vliegt eerst naar het binnenland, dan een gemotoriseerde kano in, verder met een busje, weer de kano in, en twaalf uur later kom je aan. Het station bestaat uit een verzameling hutjes midden in een nationaal park, met daartussen stapstenen om de tarantula's en ander ongedierte te ontlopen. Je hebt er ook kogelmieren van wie de steek aanvoelt als een schotwond. De pijn kan drie dagen aanhouden.”

Prof. Jan de Boer onderzoekt hoe cellen reageren op lichaamsvreemde materialen. Die kennis is onontbeerlijk bij het ontwerpen van implantaten en protheses, maar ook om stamcellen uit te laten groeien tot bijvoorbeeld botcellen. Daarbij zijn de chemische eigenschappen van het materiaal maar ook de oppervlaktestructuur ervan cruciaal; beide bepalen welke vorm een cel aanneemt, hoe die zich hecht, zich deelt (zie kader). Dat verloopt anders op een ruwe dan een gladde ondergrond. Bij MERLN zijn inmiddels 2500 verschillende oppervlaktestructuren ontworpen om mee te experimenteren.

Maar wat heeft de natuur eigenlijk in petto? De Boer is drie dagen met kaplaarzen op pad gegaan met een Kitchwa gids, die verbonden is aan het station. “Denk niet aan een schaars gekleed bosmens met pijl en boog, ik bedoel, het was geen Kuifje in Zuid-Amerika. De gids heeft me onder meer laten zien hoe het ecosysteem in elkaar steekt. We stuitten bijvoorbeeld op een dode sprinkhaan, die opgegeten werd door insecten. Uit de kop van het dier groeide een paddenstoel, die de insecten via z'n sporen infecteert met een stof die hun zenuwcellen ontregelt. Daardoor klimmen de insecten omhoog naar de top van een boom en verspreiden daar de sporen van de paddenstoel.”

Een mooi staaltje overlevingskunst, maar niet meteen nuttig voor De Boers onderzoek. Dat gold wel voor de Naakte Indiaan, een boom met een volstrekt gladde bast, waar dus geen korstmossen of algen op groeien. “Dat is kennelijk een bijzon-

der oppervlak, van die bast hebben we een stuk meegenomen. Ook interessant voor de scheepsbouw, waar men veel last heeft van aangroeiende algen.”

De Boer heeft ook een kever gevonden met prachtige kleuren op zijn schild. “In de natuur ontstaan kleuren vaak niet door pigment maar door oppervlaktestructuren die het licht breken. De natuur is heel divers en kent materialen die je zelf niet verzint, die al miljoenen jaren interacteren met de omgeving. Denk aan een spinnenweb. Die draadjes zijn relatief sterker dan een stalen kabel, en tegelijk elastischer. Een kabel is simpel gezegd niets meer dan een vlecht van ijzeratomen, een web kent een heel vernuftige spiraalstructuur.” Het probleem is alleen: hoe kom je interessante materialen op het spoor? “We kunnen daar geen onderzoeker fulltime stallen. We willen daarom afspraken maken met de circa twintig wetenschappers die er permanent verblijven, ze bewust maken van wat wij zoeken. Als ze iets tegenkomen, kunnen ze ons tippen. Het begint namelijk met observaties, net zoals in de geneeskunde.

Je hebt eerst iemand nodig die een verband legt tussen specifieke symptomen en het eten van leverworst, om maar eens iets te noemen, en daarna noemen we het een ziekte. Overigens overwegen we wel om studenten ernaartoe te sturen voor een stage, er zitten al geneeskundestudenten in Quito.”

Een andere horde is dat niets uit het regenwoud het land uit mag. “De monsters waaronder het stuk bast en de kever liggen nog steeds opgeslagen in Quito. De Ecuadoriaanse overheid wil dat al het onderzoek ter plekke gebeurt, maar de laboratoria zijn veel eenvoudiger dan wat wij in Maastricht gewend zijn. We zouden de oppervlaktestructuren kunnen scannen en in Maastricht uitprinten.”

De Boer, die biologie heeft gestudeerd, is als een “herboren bioloog” uit de jungle teruggekeerd. “Het was echt fantastisch. Ik ben ook weer volledig overtuigd geraakt van het belang van een ecosysteem. Van de rijkheid ervan kunnen we veel leren. Daarom is het belangrijk om het te beschermen. In het Yasuni National Park staat een oliemaatschappij klaar om te boren. Dat is de tragiek van dit gebied: er zit olie in de grond.”

Maurice Timmermans

1. Uit de kop van dode sprinkhaan groeit een paddestoel 2. Twaalf uur onderweg vanuit de hoofdstad Quito naar Tiputini National Park 3. Jan de Boer op weg naar de jungle 4. Kever met bijzonder schild ligt opgeslagen in Quito 5. Gladde bast van de Naakte Indiaan

Betere protheses ontwerpen

Hoe reageren lichaamscellen op materialen? Bekend is dat polymeer geschikt is voor hartkleppen, titanium voor een heup of een kroon, en calciumfosfaatkeramiek voor een botfractuur, somt onderzoeker Dennie Hebels op. “Materiaalonderzoek gebeurt al op grote schaal maar het is erg versnipperd. Je wilt eigenlijk een wereldwijde database waar alle bevindingen van onderzoekers verzameld zijn.” Die is er nu, gelanceerd door instituut MERLN onder de naam cBiT: Compendium for Biomaterial Transciptomics.

cBiT bevat studies die de eigenschappen - chemie en oppervlak - van (nieuwe) materialen in kaart brengen, en die laten zien hoe de genen in cellen erop reageren. “We willen voor protheses betere materialen ontwerpen waarop cellen zich hechten en groeien”, zegt projectleider Hebels. “In de toekomst kun je bijvoorbeeld complexe botfracturen behandelen met een combinatie van lichaamseigen stamcellen en 3D geprint materiaal. We zitten nu in de beginfase met veel *trial and error*.”

Het draait niet alleen om de toepassing maar ook om de wetenschappelijke relevantie. “Waarom gedragen cellen zich zoals ze doen? Waarom gaan ze op het ene oppervlak ‘wandelen’, strekken ze zich op de andere ondergrond uit of worden bolletjes?”

Box-it op de dinsdag-, donderdag - en vrijdagavond

Een rechtse directe en een stoot met links

Foto: Joey Roberts Illustratie: Janneke Swinkels

Een jaar geleden opende het nieuwe universitaire sportcentrum van UM Sport zijn deuren. Observant trekt wekelijks de sportschoenen aan en neemt tot aan de zomer deel aan een van de lessen. Vandaag: Box-it.

De beginnening: Ook nooit begrepen waarom profboksers al in de vijfde of zesde ronde uitgeput tegen elkaar aan gaan hangen? Na een kwartier Box-it is dat opeens best logisch. "Ik leer jullie niet de perfecte bokstechniek, daarvoor moet je naar een boksschool", vertelt trainer Sandra Sanders-Van Wijk aan de bomvolle zaal. "Ons doel is een goeie cardio- en krachttraining waarbij je zoveel mogelijk spieren gebruikt." De muziek start, en na een fikse warming-up mogen de bokshandschoenen aan. Dat voelt meteen een stuk stoerder, helemaal als de eerste rechtse directe aan de bokszak wordt uitgedeeld. Die stoerheid is snel weg als de schoenveter losgaat en er een nieuwe strik in moet. Dan blijken het lompe gevallen waarmee je alleen maar kunt meppen. "Tijd voor een combinatie", roept een enthousiaste Sanders-van Wijk die al boksend nog lucht

heeft om af en toe een regel mee te zingen met de muziek. "Je begint met een rechtse directe, meteen er achteraan een stoot op dezelfde hoogte met je linkerhand, dan een zijwaartse met rechts, en eindigen met een linkse op leverhoogte. En denk aan je dekking, steeds die handen weer voor het gezicht." Even later, als ze de verslaggever een paar tips geeft ("draai de heup mee als je slaat, en houd de linkerhand hoog") en die meteen het spoor bijster is, klinkt het: "Niet nadenken." Dat werkt. Niet nadenken, gewoon slaan. Of schoppen. Want ook de voeten mogen na een paar grondoefeningen de bokszak te lijf gaan. Als het uur bijna om is, de hoofden rood en de sportshirtjes doorweekt, blijkt dat ook (kick-)boksers niet zonder buikspieren kunnen. Zittend voor de paal krijgen ze ervan langs. "Het is maar drie minuten", moedigt de instructeur ons aan. Máár drie minuten? Dan is er applaus,

de les is afgelopen. Nu nog de armen omhoog krijgen om de sporttas uit het kluisje te trekken.

De expert: "Je leert de basistechnieken van het kickboksen", vertelt Sandra Sanders - Van Wijk, die ooit als student bij UM Sport les ging geven en dat nu als cardioloog in opleiding nog steeds doet. "Ik vind het superleuk, het geeft zoveel energie en je kunt je agressie kwijt." Zelf sport ze - naast haar werk en een dochtertje van vier maanden - zo'n drie tot vier keer per week. Het voetenwerk en de juiste slagtechniek (houd je pols en hand altijd in lijn met je onderarm) kosten even tijd. "Ik ga een beginner niet in de eerste les vijftien keer corrigeren, dan voelt die zich een domme oen en komt niet meer terug. Ik doseer het, iedere les komt er een beetje bij." Box-it is niet blessuregevoelig, vindt de expert. "Alleen als je al last van je schouder of pols hebt,

dan zou ik het niet aanraden." En zonder handschoenen slaan, is ook niet aan te bevelen. "Je slaat je knokkels kapot."

Voor wie: Voor iedereen die veel spieren wil gebruiken en niet bang is voor een intensieve training. Deze dinsdag zijn er - zoals zo vaak bij de lessen van UM Sport - veel dames, maar ook een paar fanatieke mannen. Kickboksers, weet Sanders-Van Wijk, die sneller dan snel de bokszak belagen. "Die gaan helemaal los."

De feiten: Dinsdag van 19.30-20.30, donderdag van 17.45-18.45, en vrijdag van 19.15-20.15. Let op: er kunnen maximaal 32 mensen deelnemen. Wie het eerst komt, wie het eerst maalt.

Film: It Comes At Night

Wie heeft de deur opengelaten?

Still uit *It Comes At Night*

Het verhaal: Paul (Joel Edgerton) heeft zich met zijn vrouw Sarah (Carmen Ejogo) en hun 17-jarige zoon Travis (Kelvin Harrison Jr.) verschanst in een volledig met plastic afgeplakte hut ergens in de Amerikaanse bossen. Buiten heeft zich een ramp voltrokken en bedreigt een dodelijk virus de mensheid. Hun toch al precarie situatie wordt nog onzekerder als zich 's nachts een indringer aandient. Deze Will (Christopher Abbott) claimt op zoek te zijn naar water en voedsel voor zijn vrouw Kim (Riley Keough) en hun zoontje Andrew. Paul besluit het gezin onderdak te bieden, maar kan hij deze vreemdelingen vertrouwen?

Angst en paranoia in het bos, want:

- Ik ken film liefhebbers, zeker in universitaire

kringen, die hun neus ophalen voor horrorfilms. Zij dwalen, want het kijken naar een goede horrorfilm is een fysieke, zintuiglijke ervaring. In *It Comes At Night* verkent Trey Edward Shults onze angst voor wetteloosheid, en vooral voor de vreemdeling. Ook het thema van patriarchale autoriteit wordt aangestipt, en speltheoretici kunnen de film gebruiken om studenten uit te leggen wat een nulsomspel is. Dus durf nooit meer te zeggen dat horrorfilms stompzinnig zijn.

- De titel van de film zinspeelt op een nachtelijk gevaar, maar naar de precieze aard van dat gevaarlijke 'iets' kunnen we slechts gissen. Zo blijft de suspense intact.

- *It comes at night* verradt een groter gevoel voor esthetiek dan we in het horrorgenre

gewend zijn.

Lelijk als de nacht, want:

- Liefhebbers van mainstream horrorfilms – het soort waarin bronstige tieners één voor één afgeslacht worden – hebben hier niks te zoeken. En dat terwijl de marketingcampagne van deze film wel op die doelgroep gericht is. Het is dan ook niet verwonderlijk dat het op sociale media negatieve recensies regent van bezoekers wier bloeddorst niet gestild is. Het filmmagazine *Schokkend Nieuws* claimt zelfs dat dit geen horrorfilm is, maar een familiedrama. Dat lijkt me overdreven – een film waarin mensen 's nachts met een zaklamp een pikdonker bos inlopen, is een horrorfilm – maar een klacht bij de Reclame Code Commissie wegens misleidende

reclame lijkt me desondanks kansrijk.

Het salomonsoordeel: Afgelopen zaterdag dacht ik dat ook in Maastricht de eindtijd was aangebroken, maar de apocalyptische klanken bleken uiteindelijk gewoon van het jubileumconcert van Beppie Kraft afkomstig. Enfin, met zoveel terreur op ons Vrijthof (binnenkort komt die megalomane walskoning ook weer), is het fijn dat we in de bioscoop kunnen onderduiken voor een minimalistisch, maar suspensie-rijk kamerhorrorspel.

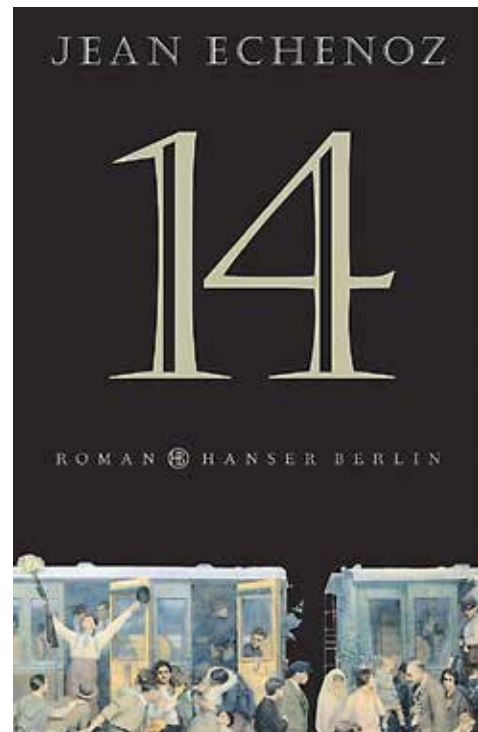
Mark Vluggen

Mark Vluggen is senior docent bij SBE en hoofdredacteur bij Lumière

Dunne boeken voor een mooie zomer

Nantes, 1 augustus 1914. "Omdat het weer er zich prima voor leende, en het zaterdag was, een dag die hij uit hoofde van zijn functie vrij mocht nemen, ging Anthime na de lunch een stukje fietsen." Zo luidt de eerste zin van het maar 121 bladzijden tellende boek van Jean Echenoz, befaamd Frans schrijver, getiteld *14*. Toen Anthime weer naar de stad daalde, galden plotseling uit elke kerktoeren de klokken. Algehele mobilisatie werd afgekondigd. Hij keert terug in een stad vol opwinding en luid uitgezongen patriotisme. Binnen enkele weken zouden de helden wel weer terug zijn. De volgende dag meldt hij zich met velen om per trein richting Ardennen te worden vervoerd.

Hijzelf, chef-boekhouder van een schoenenfabriek, en een aantal cafévrienden proberen bij elkaar te blijven. Zijn broer Charles doet eigenlijk niet mee. Die is op weg naar een plaats binnen de bourgeoisie van zijn baas. Verloofd met Blanche, diens dochter. Zij en Anthime laten elkaar ook niet geheel onverschillig. Voor het eind van het jaar is het optimisme verdwenen. Charles is door voorspraak bij de nog jonge luchtmacht terecht-

gekomen als fotograaf-waarnemer. Hij overleeft zijn eerste vlucht niet. Anthime en zijn vrienden overwinteren als kanonnenvlees in de loopgraven. En Blanche? Die is zwanger van Charles. Wat er verder gebeurde tot de herfst van 1918 vertel ik niet. Echenoz kan dat beter. Het boek is een wonder van compactheid dat zich makkelijk laat lezen: een kroniek van levensverhalen, gebeurtenissen en omstandigheden. Geschreven in een mooie taal, precies in woordkeuze. De personen en hun wederwaardigheden worden niet uitgelegd, laat staan beoordeeld. Tegelijk is er een afwisseling met algemene stukken over de gruwel van de loopgraven, dieren in de oorlog en de oorlogswinsten van (schoen)fabrieken. Ik had nog een schitterend voorbeeld van de Franse literatuur willen aanbevelen. Als bewijs dat de Fransen uitblinken in het dunne boek. Mijn kale tip is: Marie Darrieussecq, *Hier is het heerlijk. Het leven van kunstschilder Paula Modersohn-Becker*. Paula Becker, 1876-1907, is een belangrijk, maar onderschat voorloper van het expressionisme. Zij wilde schilderen, verder niks. Tegelijk was zij middelpunt van een artis-

tieke kring. Paula stierf in het kraambed.

Foto: Loraine Bodewes

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

P.S. Voor mijn plezier lees ik Franse literatuur in vertaling. *14*, verscheen bij De Geus, is vertaald door Martin de Haan. *Hier zijn is heerlijk* door Mirjam de Veth, Arbeiderspers.

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz), Sandra

Daas, Catharien Kerkman, Bettina Geiling,

Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Piet Eichholtz, Birsen

Erdogan, Silvia Evers, Stephanie Meeuwissen,

Ralph Stassar, Loes Visser, George Vogelaar

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wammes Bos 043 - 38 85 383

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Saeed Banama, Albert Bergbroeder, Cato Boeschoten,

Ype Driessen, Frans Leeuw, Hans Philipsen,

Mark Vluggen

Fotografie

Lorraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman, Alison Edwards

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie

www.observantonline.nl/Mededelingen

of www.observantonline.nl/English/Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op de

universiteit en op diverse locaties in Maastricht.

Belangstellenden kunnen Observant

thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per

academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande

schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur

geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de paartjes
iedere week ook op internet:
www.observantonline.nl

paartjes

Barmedewerker en keukenmedewerker
gezocht bij STAYOKAY MAASTRICHT
meer info www.werkenbijstayokay.com/vacatures

Ben jij op zoek naar een leuke bijbaan
in de bediening? Kijk dan snel op www.vaeshartelt.nl
en meld je aan! Wij zijn op
zoek naar jou!

ZIN IN VAKANTIEWERK IN DE ZORG?
KIJK OP WWW.ENVIDA.NL/BIJBAAN

TK: gerenoveerde halve
carréboerderij(275m²), ommuurde tuin
(1100m²) te Oud-Urmond: oa 4slpk, 2bk,
grote study,kantoorruimte apart, wijnkelder.
T.0653482861

Living Dutch, speech-formation / Ndl-
sch, Sprachgestaltung (also grammar), Fb
Michelin - 0621532093

TE KOOP AUDI A4 STATION WAGEN
PRIMA STAAT, BOUWJAAR 2000, APK
TOT MEI 2018. VRAAGPRIJS €2500
IDEAAL VOOR VAKANTIE 5 PERS. BEL
0658994470

DOE ZONDAG 25 JUNI MEE !! STOP TIHANGE - MENSENKETTING

Kettingreactie
Kettenreaktion
Réaction en chaîne

TIHANGE

25 juni 2017

90 km Mensenketting

www.stop-tihange.org

MENSCHENKETTE CHAÎNE HUMAINE

IEDERE METER TELT TEGEN HET NUCLEAIRE GEVAAR VAN DE VEROUDERDE SCHEURTJESREACTOR TIHANGE-2.

Geef je op en kom zondagmiddag 25 juni tussen 14u00 en 15u00 meedoen aan de mensenketting!

Alle informatie, ook waar jij verwacht wordt op het parcours tref je aan op de website:

Nederlands: www.chain-reaction-tihange.eu/nl

Engelstalig www.chain-reaction-tihange.eu/en

Bist du von Kopf bis Fuss auf der Sozialdemokratie eingestellt?

Möchtest du mit Herz und Seele in deine neue Heimatstadt den Unterschied machen?

Kandidiere für die PvdA Maastricht Kommunalwahl 2018!

Weitere Info und Anmeldung bis 1. August 2017: secretaris.pvdamaastricht@live.nl

Ben je een EU-burger en studeer of werk en woon je in Maastricht?

Ben je een sociaaldemocraat in hart en nieren?

Ben je geïnteresseerd in een plek op de lijst van PvdA Maastricht bij de gemeenteraadsverkiezingen van maart 2018?

Meld je aan tot 1 augustus 2017 bij secretaris.pvdamaastricht@live.nl

Are you EU citizen and Euregio minded?

Do you study or work and live in Maastricht?

Are you the social democrat that wants to make a difference, because you can?

Be our candidate for the PvdA Maastricht at the municipal elections of 2018!

Please contact or apply to secretaris.pvdamaastricht@live.nl before 1st of August 2017.

Wij zoeken een collega (Basis)arts / artsonderzoeker

Op zoek naar nieuwe collega's? Wij ook! Wij zoeken een enthousiaste, sociale en accurate artsonderzoeker voor de uitvoer van klinisch wetenschappelijk onderzoek. Je werkt in teamverband, neemt ownership voor je verantwoordelijkheden en stelt de patiënt centraal. Je werkt volgens de huidige wet- en regelgeving van klinisch onderzoek werkt (ICH-GCP) en bent bereid tot het volgen van trainingen.

In de functie als artsonderzoeker (0,5 fte)

- ben je verantwoordelijk voor de intake en screenen van patiënten, counselen en behandelen
- werk je nauw samen met de rest van het team waaronder arts, onderzoeksassistentes, longverpleegkundige en diëtiste
- onderhoud je contact met de huisarts/specialist van de patiënt
- begeleid je de patiënt gedurende het gehele onderzoek
- voer je diverse medisch technische handelingen uit afhankelijk van het onderzoek o.a. lichamelijk onderzoek, venapunctie, infuus prikken, papsmeers, afnemen van huidbiopten, spirometrie, dexametingen

Wij bieden grote mate van zelfstandigheid binnen een hecht team. Prettige werktijden die goed te combineren zijn met bv een gezinsleven (8 – 14uur). Maar tevens bestaat de mogelijkheid om werktijden uit te breiden en verder te ontwikkelen tot principal investigator.

PT&R is een onafhankelijk medisch wetenschappelijk onderzoek centrum dat in opdracht van diverse nationale en internationale opdrachtgevers en overheden onafhankelijk klinisch onderzoek uitvoert in diverse indicatiegebieden (www.ptr.nu).

Voor meer informatie kunt u contact opnemen met Dr V. van de Walle op 046 4758687 of via email: vivienne.vandewalle@ptr.nu. Solliciteren kan via email naar bovenstaand adres middels CV met motivatiebrief.

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

22-06 12.00 uur: mw. Rana Rizk, MSc.	04-07 14.00 uur: mw. Antje van der Zee-Neuen, MSc.
22-06 14.00 uur: mw.drs. Maria J.G. Jacobs	
22-06 16.00 uur: mw. Brenda Yamba	04-07 16.00 uur: mw. Kelly Shang, LL.M
23-06 10.00 uur: mw. Nadia J.T. Roumans, MSc.	05-07 12.00 uur: dhr. Hang Sun
23-06 12.00 uur: mw.mr.drs. Liesbeth J. Vink	05-07 14.00 uur: dhr. Ben F.M. Wijnen, MSc.
23-06 14.00 uur: dhr. Dirk Van Moorsel, MSc.	05-07 16.00 uur: dhr.drs. Sven Van Poucke
23-06 16.30 uur: Inauguratie mw.prof.dr. Maryska Janssen-Heijnen	06-07 12.00 uur: mw. Lotte Smolders, MSc.
26-06 14.00 uur: dhr. Alfonso Lema Dopico, MSc.	06-07 14.00 uur: mw. Sanne van Lieshout, MSc.
26-06 16.00 uur: mw. Marie P.L.A. De Somer, MA.	06-07 16.00 uur: mw.drs. Désiree M.J. Vrijens
27-06 10.00 uur: dhr. Maarten Smeets, LL.M	07-07 10.00 uur: dhr. Martin A. Ayanore, MSc.
28-06 10.00 uur: dhr. Andrew Clark – double doctoral degree UM-University of Portsmouth	07-07 12.00 uur: mw. Polina Putrik, MSc.
	07-07 14.00 uur: dhr.drs. Gill A. ten Hoor
28-06 12.00 uur: mw. Joanne Rechdan, Mphil double doctoral degree UM-University of Portsmouth	07-07 16.00 uur: mw. E.J.M. (Lieke) Scheepers, MSc.
	10-07 14.00 uur: mw. Dorit Teuscher, MSc.
28-06 16.00 uur: dhr. Siamak Amoozeidi, LL.M	10-07 16.00 uur: dhr. Anderson M. Winkler, MSc. Joint doctoral degree Université de Liège – UM
29-06 10.00 uur: dhr. Guayásén Marrero González, LL.M.	11-07 12.00 uur: dhr. David M.B. Barata, MSc.
29-06 16.30 uur: Inauguratie Prof.dr. Didier J.A.G. Fouarge	12-07 10.00 uur: mw. Loek (Lucia) A. van der Heide, MSc.
30-06 10.00 uur: mw. Dalia Palombo, LL.M.	12-07 12.00 uur: mw. Hannelore Niesten, LL.M double doctoral degree UM-TUL
30-06 12.00 uur: mw. Laura M.J. Hochstenbach	12-07 14.00 uur: mw.drs. Lisette K.G.N. Schutte
30-06 14.00 uur: dhr. Hayelom Kebede Mekonen, MSc.	12-07 16.00 uur: dhr. Jorge Andrés Arrubla Martinez Joint doctoral degree Université de Liège – UM
30-06 16.30 uur: Inauguratie Prof.dr.ir. Ralf L.M. Peeters	
03-07 16.00 uur: dhr. Ali (Siamack) Sabrkhanly	13-07 9.30 uur: dhr. Pui Hang Wong
04-07 10.00 uur: dhr. Kenneth Verboven double doctoral degree UM-TUL	13-07 10.00 uur: mw. Iris J.G. Rutten, MSc.
	13-07 12.00 uur: dhr. Julian Kläser, LL.M
04-07 12.00 uur: dhr. Pim R.A. Heckman, MSc.	13-07 14.00 uur: dhr. Dennis Dahlmans, MSc.

Maastricht University

Interne vacatures

- **Subsidiëruver** GSBE Office at the SBE, 30.4-38 uur
Vacaturenummer: AT2017.61
- **Technisch Projectmedewerker E**, FS, 38 uur
Vacaturenummer: AT2017.131
- **Promovendus** die zelfredzaamheid bij thuiswonende kwetsbare ouderen gaat bevorderen, FHML, 38 uur
Vacaturenummer: AT2017.169
- **PhD Student** NUTRIM/Obesity, diabetes and cardiovascular health, FHML, 38 hours
Vacancy number: AT2017.170
- **Junior onderzoeker** CAPHRI/Reumatologie, FHML, 38 uur
Vacaturenummer: AT2017.171
- **Beheertechnicus**, FS, 38 uur
Vacaturenummer: AT2017.172
- **PhD student** FHML/School for Cardiovascular Diseases/CARIM-department of Internal Medicine, 38 hours
Vacancy number: AT2017.173
- **Education Officer** Maastricht Graduate School of Governance, FHS, 30.4-38 hours
Vacancy number: AT2017.174
- **Medewerker Studentenzaken 2**, FdR, 38 uur
Vacaturenummer: AT2017.175
- **Medewerker Studentenzaken 3**, FdR, 26.6 uur
Vacaturenummer: AT2017.176

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures". Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

Demoontje

Ik heb een eigen demoontje. Het is meestal een 'zij', soms een 'hij', en het praat in mijn hoofd. Het verandert soms van gedaante, maar het is altijd iemand die ik ken.

Op de kleuterschool had ze lang zwart haar en bruine ogen. We zaten samen op dansles, maar ze vond mij maar raar. Toen iemand uit de klas een keertje zei "Cato is de liefste" fluisterde zij "nou dat valt wel mee hoor". Vanaf toen was zij mijn demoontje en vertelde haar stem in mijn hoofd alles wat ik fout deed.

Mijn tweede demoontje had blond haar en blauwe ogen. Als dertienjarige wurmde zij zich tussen mijn ogen. Ik raakte in paniek als ik haar wet niet volgde. Regels zoals niet dezelfde trui dragen en het niet mogen zeggen als je je dik voelt. Niet achter haar rug om met anderen afspreken, niet met z'n tweeën voor haar uit of achter haar aan fietsen en niet wanhopig naar het plafond staren als ze weer eens twintig minuten beledigd zweeg.

Mijn derde demoontje had bruin haar en bruine ogen. Hij was er eerst van een afstandje, een wazige aanwezigheid. Daarna werd het een vriend, en vervolgens een demoontje dat te dichtbij kwam, gloeiend van de hitte op mijn schouder. Hij had veel meegemaakt en ik luisterde aandachtig, in het begin. Ik ving hem op, maar ik moest vooral niet denken dat hij kwetsbaar was. Toen het contact stopte bleef zijn stem nog lang in mijn hoofd. Hij zei dingen die hij nooit eerder had gezegd, en ik vroeg me af of zijn stem wel de zijne was, of eigenlijk gewoon die van mij. Mijn klank zó vervormd dat deze uit zijn mond leek te komen. Ik moest niet liegen, altijd zeggen wat ik dacht en laten merken dat ik er voor hem was. Ooit vroeg ik hem waarom ik niet van mezelf mocht zijn. Waarom hij per se bepaalde wat goed was, maar hij antwoordde niet.

Nu ben jij mijn demoontje. Ik heb je nog nooit zo aangesproken, überhaupt niet veel met je gepraat. Ik zie dat je wel lief bent, maar je bent alles wat ik spannend vind. Luid, aanwezig, groot. Tekeningen op je huid, belangrijke plannen, vrienden met bedoelingen die er meer toe doen dan de mijne. Soms wens ik je weg. Soms kan ik je aan. Soms wacht ik angstig maar nieuwsgierig op mijn volgende demoontje.

Cato Boeschoten

3HOOG

Door Ype
Driessen

Jurre

Merel

Harrie

Reinier

Getver!

Stel, het is je baan om deze universiteitskrant in de lucht te houden. Dan wil je graag gelezen worden natuurlijk, en dan wil je niet dat de krant alleen maar in opgerolde toestand wordt gebruikt om vliegen naar de andere wereld te helpen, of om zes keer dubbelgevouwen onder een wankel terrastafeltje te belanden. Laat staan wat ik onlangs zag... Getver!

Mij kwam namelijk een filmpje onder ogen waarin een wel zeer oneigenlijk gebruik wordt gemaakt van een nummer van dit prachtblad. Het blijkt van een groepje Fasos-studenten te zijn die onder de naam *Debaser* zelf een periodiek in het leven willen roepen. Maar ja, wie zit er te wachten op zoiets? Dat dachten de jongelui ook. Alleen als bestaande bladen de prullenbak in kunnen is er ruimte voor iets nieuws. En dus zien we een studentenkamer waar een meisje met feestmuts haar roes ligt uit te slapen op een bank, en vervolgens een ander meisje binnenkomt met een nummer van dit blad in de hand. Dan de vraag: "Aren't you tired of reading such unbiased, dull, uninteresting magazines?" Het feestbeest komt half overeind en kotst op de grond. Dan die ander weer: "The good thing is, cause it lacks any opinion of its own it is great for absorbing other things" en ja hoor, ze dept de kots met deze krant op.

Bah, bah, driewerf bah! Maar we zijn nog niet klaar, even later wordt een jongeman op de wc van een exemplaar van *The Diplomat* (van de United Nations Student Association UNSA) voorzien want tja, het pleepapier was op en zo heeft dat krantje nog enig nut.

Vies allemaal hè? De jonkies van tegenwoordig vinden dat leuk. Mijn generatie is nog van de tijd dat de krant een meneer was. Met een meneer veeg je je billen niet af.

Het leuke is wel: dit filmpje geeft een inkijkje in de ziel van het student. Die wil helemaal geen

'onbevooroordeelde' bladen lezen, bejjegek! Feiten zijn saai!! We willen opinies! Een blad zonder mening, zoiets léés je toch niet? Jawel lezers, hier is de Trump-generatie aan het woord, daar gaan we nog lol aan beleven, ik voorspel het u.

Nee, dan dat andere filmpje dat ons allemaal onlangs bereikte. Via een officiële communicatiemail. Gaat over roosters en toetsen en zo. Studenten klagen daarover. Maar nu niet meer want twee van onze beminlijkste decanen, de dames Hildegard S. en Bernadette J. hebben zich laten strikken om mee te spelen in dit filmpje: ze geven uitleg in hun beste Engels. Vooral Hildegard S. is kostelijk. Met felle blik commandeert ze de studenten naar "de eerste rij", laat ze weten dat ze niet te laat in de onderwijsgroep moeten komen en dat ze geen smartwatches mogen gebruiken omdat die fraude mogelijk maken "en daarom hebben we alle horloges verboden" en hetzelfde geldt voor oordopjes: verboden tenzij het om geluidsbeschermers gaat.

Kijk, dat is nog eens klare taal. En een keurig

filmpje! Geen onvertogen woord, geen onvertogen beeld. Weet u waar ik me nu het meeste op verheug? Op het volgende filmpje. Wan ik ben er een groot voorstander van dat onze communicatie voortaan in beeldtaal verloopt. Dat is de toekomst. Geen saai teksten, laat het maar zien. En mag ik dan een suggestie doen voor een onderwerp? In alweer een communicatiemail zag ik dat ze op Chemelot onderzoek gaan doen met geld van Saoedische oliesjeiks. Geregeld door de voorman van het Universiteitsfonds, Jos K. Met steun van Germanicus, uiteraard, zonder hem valt hier nog geen mus van het dak. Kunnen we die twee niet in een vlotte djellaba hijsen met kaffiya (door sommigen oneerbiedig theedoek genoemd), ze op een kameel zetten en zo de vriendschap der volkeren en de vooruitgang van de wetenschap vieren? Ziet u het voor zich? Een beeld om de zomer mee in te gaan, nietwaar? Fijne vakantie allemaal!

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder